

od úhrnného trestu (§ 104 tr. z.) — v tomto prípade vymeraný jednoduchým spočítaním základných trestov, nakoľko išlo tu o základné tresty rovnakého druhu.

Ponevác však v neprospech odsúdeného nebola ohlásená zmätočná sťažnosť, nemohol najvyšší súd vymerať sjednotený trest namiesto úhrnného trestu, ktorého výmera je pre odsúdeného priaznivejšia.

Zmätočná sťažnosť, ohlásená odsúdeným A. cieľom sníženia vymeraného trestu, je tedy bezzákladná, lebo odsúdený sa následkom toho, čo bolo hore uvedené, nemôže ešte domáhať ďalšieho sníženia trestu, a bola preto v smysle § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá.

Čís. 6185.

Železničné závory sú predmetom patriacim k železnici; ich porušenie vyčerpáva pojem poškodenia, aké má na mysli § 434 tr. zák.

Jestliže riadič motorového vozidla z neopatrnosti narazil na železničné závory a pokrivil ich, avšak bez toho, že by sa staly neupotrebitelnými a že by sa s vozidlom dostal na trať, takže bola vylúčená možnosť nebezpečenstva pre osoby alebo tovar na železnici, nejde o prečin podľa § 437 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 26. apríla 1938, Zm IV 165/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre prečin podľa § 437 tr. z. zamietol zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu podal verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. preto, že odvolací súd mylne kvalifikoval činnosť obžalovaného ako prestupok podľa § 80 zák. čís. 81/1935 Sb. z. a n. a § 106, odst. 4 vl. nar. čís. 203/1935 Sb. z. a n. a považujúc tento prestupok za premlčaný, oslobodil obžalovaného na základe § 326, čís. 3 tr. p. od obžaloby. Zmätočná sťažnosť uplatňuje tedy vlastne zmätky podľa § 385, čís. 1 b), c) tr. p.

Zmätočnej sťažnosti, ktorou sa verejný žalobca domáha, aby obžalovaný bol podľa obžaloby uznaný vinným a jeho čin bol kvalifikovaný ako prečin obecné nebezpečného poškodenia podľa § 437 tr. z., nemožno priznať oprávnenie.

Odvolací súd prijal za zistené, že obžalovaný dňa 13. februára 1936 u železničného prejazdu za obcou H. neskoro zabrzdil auto, ktoré viedol po ceste, následkom čoho sa stalo, že auto 2 min. pred príchodom vlaku narazilo na spustenú železničnú závoru a pokrivilo ju.

Odvolací súd zistil ďalej, že obžalovaný závoru neprerazil, iba ju skrivil a tak sa na trať vôbec ani nedostal a že závora sa vôbec nestala neupotrebitelnou a trať ani na chvíľu nebola odňatá svojmu určeniu.

Na základe tohoto skutkového stavu vrchný súd nemal za to, že by po objektívnej stránke bola daná v čine obžalovaného skutková podstata prečinu obecné nebezpečného poškodenia podľa § 437 tr. z. dôvodiac, že pokrivením železničnej závory nepoškodil obžalovaný predmet náležiaci k železnici v tom smysle, ako to vyžaduje ustanovenie § 434 tr. z., a že by týmto jeho konaním boli vydané nebezpečenstvu osoby alebo tovar na železnici. Preto odvolací súd vzhľadom na to, že obžalovaný približujúc sa s motorovým vozidlom k železničnému prejazdu, rýchlosť svojho auta nezmiernil, po prípade auto nezastavil, spatroval v konaní obžalovaného len skutkovú podstatu prestupku podľa § 80 zák. čis. 81/1935 Sb. z. a n. a § 106, odst. 4 vl. nar. z 19. novembra 1935, čis. 203 Sb. z. a n. Keďže však ďalej zistil, že od 27. apríla 1937 do 22. decembra 1937, tedy po dobu viac než šesť mesiacov nebolo učené vo veci žiadne sudcovské opatrenie, vrchný súd na základe § 326, čis. 3 tr. p. oslobodil obžalovaného od obžaloby, lebo dotyčne uvedeného prestupku nastalo v smysle § 31 tr. z. o prest. premlčanie.

Nemožno síce súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že by narazením na železničnú závoru a jej pokrivením nebol poškodený predmet náležiaci k železnici.

Železničné závory už podľa svojho určenia označujú prejazd cez železničnú trať a sú určené zabrániť v určitých dobách prejazd cez koľajnice, alebo na železničnú trať a treba ich preto považovať za predmet patriaci k železnici. Porušenie ich vyčerpáva pojem poškodenia, aké má na mysli ustanovenie § 434 tr. z., keďže toto ustanovenie chráni nielen železnicu ako takú, ale i predmety k nej náležiacie.

Je zrejmé, že obžalovaný tým, že približujúc sa k železničnému prejazdu, nezmiernil rýchlosť auta a auto neskoro zabrzdil, dopustil sa nedbalosti a že poškodenie závory je v príčinnej súvislosti s touto nedbalosťou obžalovaného.

Nie je však splnená ďalšia náležitosť prečinu podľa § 437 tr. z. — ako to správne dôvodil vrchný súd — t. j. aby následkom poškodenia závory mohli byť vydané nebezpečenstvu osoby alebo tovar na železnici.

Zmätočná sťažnosť síce namieta, že možnosť tohoto nebezpečenstva jestvovala preto, lebo nárazom na závoru mohlo sa auto obžalovaného v prípade prerazenia závory dostať na železničné koľaje a tým mohla byť privedená jeho srážka s blížiacim sa vlakom. Tieto predpoklady však tu nenastaly, lebo nárazom na závoru táto prerazená nebola, takže auto sa na trať ani dostať nemohlo, ani sa vôbec nedostalo.

V konkrétnom prípade preto už z tohoto dôvodu bola vylúčená možnosť nebezpečenstva pre osoby alebo tovar na železnici, a to tým viacej, lebo — ako to zistil vrchný súd — následkom pokrivenia závory táto

sa nestala vôbec neupotrebiteľnou a trať ani na chvíľu nebola odňatá svojmu určeniu. Bola preto bezzákladná zmätočná sťažnosť verejného žalobcu v smysle § 36, odst. 1 por. por. nov. zamietnutá.

Čís. 6186.

Ustanovení § 30 zákona na ochranu republiky bylo zrušeno § 19 zákona z 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n.

Podle § 29 zákona na ochranu republiky (ve spojení s § 8, odst. 5 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n.) lze uložit trest peněžitý i vedle trestu smrti, uloženého podle § 1, písm. a) zákona čís. 130/1936 Sb. z. a n. pro zločin vojenské zrady podle § 6, čís. 2 zákona na ochranu republiky, nelze však v takovém případě ukládati náhradní trest na svobodě.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1938, Zm I 321/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, al. 1 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok o trestu, napadá zmáteční stížnost, uplatňujíc důvod zmátečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., pouze výrok o uložení peněžitého trestu podle § 29 zák. na ochr. rep. a snaží se dovodit, že uložení jeho vedle trestu smrti odporuje uvedenému zákonnému ustanovení, které připouští uložení peněžitého trestu pouze vedle trestu na svobodě. Leč zmáteční stížnost přehlíží, že zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. (na ochranu republiky) ve svém původním znění neohrožoval žádný z trestných činů v něm uvedených trestem smrti, takže z toho, že v § 29 mluví o uložení peněžitého trestu pouze vedle trestu na svobodě, nelze dovozovati nepřípustnost takového uložení i pro stav, který nastal po vydání zákona ze dne 13. května 1936, čís. 130 Sb. z. a n., jímž v § 1, písm. a) byl zaveden na zločin vojenské zrady podle § 6, čís. 2 zák. na ochr. rep. za určitých okolností trest smrti. Zákon ze dne 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n., jímž bylo jednotně upraveno ukládání náhradního trestu na svobodě za tresty peněžitý, stanoví v § 8, odst. 5, že se, byl-li vedle peněžitého trestu uložen trest smrti (nebo doživotní neb aspoň patnáctiletý trest na svobodě), náhradní trest neuloží. Vzhledem k ustanovení § 19 tohoto zákona bylo jím zrušeno také ustanovení § 30 zák. na ochr. rep., upravující ukládání náhradního trestu za trest peněžitý podle § 29 zák. na ochr. rep., jakožto odporující § 8 tohoto zákona, takže s hlediska § 29 zák. na ochr. rep., který nutno v tomto směru vykládati ve spojení s § 8, odst. 5